
Gent | | Actualitzat el 31/01/2022 a les 11:30

Freddy Guillen: «He pogut vestir-me amb roba vella i córrer sota la llum càlida de les espurnes del Correfoc»

Freddy Guillen (Perú)

Soc de l'Amazònia peruana, d'un petit poble anomenat Moyobamba, conegut com la *ciutat de les Orquídi*es per les més de 2.200 espècies endèmiques que hi ha. La regió té una gran varietat de microclimes i està envoltada de boscos plens de biodiversitat, moltes cascades, fauna silvestre, palmeres i arbres que produeixen fruits exòtics. La meua arribada a Manresa és tota una història. Fa uns quants anys tenia l'oficina a casa de la meua mare, a la selva peruana, i des d'allà portava el negoci de consultories amb uns amics. En un esmorzar, va aparèixer una noia bonica, de cabells castanys i un gran somriure; era la Nídia, una universitària catalana, que havia vingut a la selva per fer voluntariat amb nens sords. Com altres estudiants, la Nídia va venir a viure amb una família local, com a part de la seva integració dins del programa. I així va ser com, de mica en mica, vam anar sortint per recórrer el territori, vora els rius i les muntanyes, mentre tastàvem plats típics de la regió. És aquesta història la que m'ha dut a Manresa.

Perquè la Nídia és manresana i entre el 2015 i el 2017 vam viure al cor de Catalunya, però vam tornar a l'Amazònia fins fa tres mesos, que hem retornat a Manresa. Ara la meua vida laboral està aturada. Soc fotògraf, dissenyador gràfic, *community manager* i desenvolupador de webs (www.freddyguillen.com). Mentre vivíem a l'Amazònia, hem tingut l'oportunitat d'emprendre un projecte ecoturístic (www.tarapoto.com), amb l'objectiu de promocionar la selva peruana de manera conscient i aconseguir que el turisme sigui sostenible per a la població local amazònica i l'Amazònia. Estem creant lligams entre turistes i població local, i compartim experiències úniques, amb serveis com l'observació d'aus i la vida silvestre, turisme de natura, turisme rural comunitari i fins i tot turisme vivencial, que comparteix la vida quotidiana amb les comunitats indígenes.

Viure a Catalunya, i en concret a Manresa, m'obre moltes portes i em permet estudiar el català al Centre de Normalització Lingüística Montserrat. Espero que arribi a ser la llengua familiar i que ben aviat hi pugui traduir els continguts de la meua plataforma web amazònica, per promoure l'ecoturisme de la selva peruana entre els catalans i aconseguir que més viatgers d'aquí visitin la zona i experimentin un impacte positiu que no oblidaran mai. Per als que hem viscut lluny, les paraules "visca el Barça" i "visca Catalunya" ens sonen familiars, però fins que no ets a Catalunya no coneixes prou la seva cultura, plena de tradicions, gastronomia, música, les seves diverses expressions artístiques i el seu idioma. Una de les primeres activitats culturals que vaig veure a Manresa va ser la dels castellers, tot un equip humà funcionant gairebé a la perfecció i amb un únic propòsit: tocar el cel. També he pogut vestir-me amb roba vella i córrer sota la llum càlida de les espurnes del Correfoc, i acabar una tarda de festa major aprenent a ballar sardanes, voltat de somriures i mans alçades, al ritme de vents i cordes. Vull remarcar finalment l'amabilitat dels manresans cap als ciutadans que transiten pels seus carrers. Moltes gràcies, Manresa, i visca Catalunya!